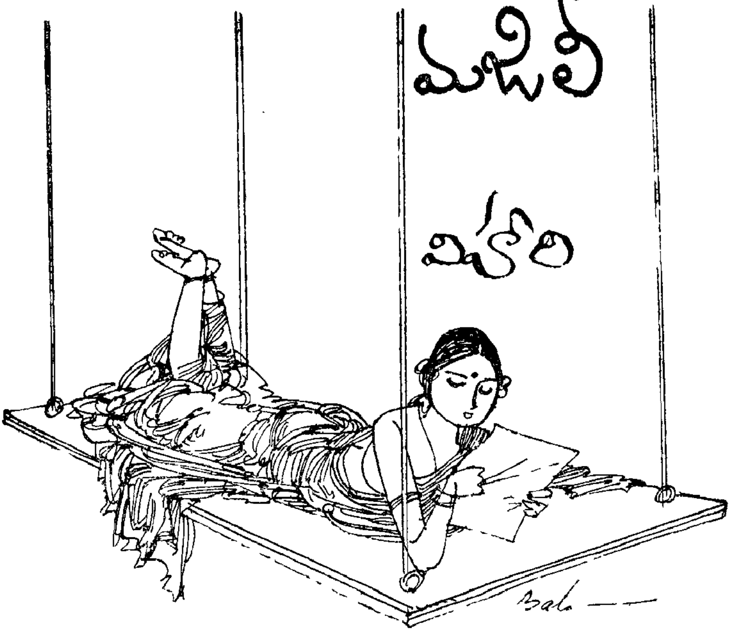

మజిలీ

విహారి

సాయంత్రం ఐదు దాటింది

నే వెళ్ళేసరికి రజని వొక్కతేవుంది ఇంట్లో. మధ్యహాల్లో ఉయ్యాలబల్ల మీద కూర్చుని ఊగుతోంది మధ్య మధ్య కాళ్ళని నేలకేసి తాటిస్తూ—ధ్యాసని తాను చదువుతున్న ఏదో తమిళ పత్రికలో నిమగ్నం చేసింది

మొహం ఎత్తి "కూర్చో" అంది. బల్ల మీద ప్రక్కకి జరిగింది. కూచున్నాను.

ఉయ్యాల నిమ్మళంగా ఊగుతోంది. కిటికీలోనుంచి చల్లగా గాలి వీస్తోంది.

కాలి ఊతంతో ఉయ్యాలని ఆపి, నా కళ్ళల్లోకి చూసింది. "ఈ కవిత చూడు ఎంత అద్భుతంగా వుందో! గ్లాసు ఖాళీ అయినా తాగేస్తున్నానంటాడు. ఏదో ఉర్దూ కవితల అనువాదం పడింది."

నేను సన్నగా నవ్వేను. ఆ కవిత జిగర్‌ది – నాకు తెలుసు. ఆ పాదానికి ముందున్న పాదమూ తెలుసు.

ఆమె పుస్తకాన్ని ప్రక్కన పెట్టింది. "చెప్పు" అంది.

"నేను రేపు రాత్రి బయలుదేరుతున్నాను–" చెప్పేను.

ఒకసారి మౌనంగా నా కళ్ళల్లోకి చూసి చూపులు మరల్చుకుంది.

"కావాలని తెప్పించుకున్న బదిలీ. వెళ్ళక ఏంచేస్తావ్!"–ధిక్కారం!

మా యిద్దరి మధ్య ఏకవచన సంబో ధనలే అలవాటయినై మొదట్నుంచీ.

"నువ్వెలాగన్నా అనుకో. బదిలీ వచ్చింది. వెళ్ళక తప్పదుగా," కొంచెం బాధగానే అన్నాను.

ఉన్నట్టుండి నా ఎడమ అరచేతిని తన కుడి అరచేతిలోకి తీసుకుని నొక్కింది. ఆమె పరిస్థితి ఉద్విగ్నంగా వుంది. గమనించాను. కళ్ళనిండా నీళ్ళు! ఇది నాకు హఠాత్తుగా ఎదురైన సంఘటన! నిలదొక్కుకున్నాను.

"ఛ... ఛ.... ఏమిటిది-పసిపిల్లలా" అన్నాను, అనునయింపుగా.

"అవును. నువ్ నన్ను నలభై ఏళ్ళ పసి పిల్లను చేశావు," అంది. ముకుపుటా లెగరేస్తునే గలగలా నవ్వింది. నుదురు తళతళమంది, నా కాళ్ళవేపుకల అంచి పడుకుంది.

గోడకు వ్రేలాడుతున్న 'మోనాలిసా' నవ్వుతోంది. ప్రక్కగా ఫ్రేమ్‌లో ఏదో 'లేండ్ స్కేప్', కొండల్లోనుంచి దుమికి గలగల పారుతూ మైదానాల్లోకి ప్రవేశిస్తోంది సెలయేరు.

నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ంది రజని, "ఏమన్నా కబుర్లు చెప్పు"

"ఇన్నాళ్లూ నీ మాటల కాపీనంతో చాల వాక్యాలు బాంక్‌లో వేసివుంటావ్. నువ్వే విత్‌డ్రా చేయాలి." అన్నాను.

సన్నగా నవ్వింది. "నాట్" అంది. కళ్ళు చికిలించింది. "మళ్ళీ ఎన్నాళ్ళకో మనం కలుసుకోవడం" నిర్వేదంగా అని శూన్యంలోకి చూడసాగింది.

"అసలు కలుసుకుంటామని గ్యారంటీ ఏం వుంది?" ఎందుకనో తటుక్కున అన్నాను. వెంటనే నాలిక కిరుచుకున్నాను

ఉలిక్కిపడ్డట్టు లేచి కూర్చుంది రజని. జంగమూతి పెట్టింది "అంతే నన్న మాట." అంటూ చరాల్న ఉయ్యాల దిగి విసవిసా వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

గడియారం ఆరు కొట్టింది. లేచి లైట్ వేశాను.

కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

అనవసరంగా రజని మనసు నొప్పించా ననిపించింది. ఆమె బేలతనం తెలుసు కనుక నొచ్చుకున్నాను.

నా ఆలోచన ఒక్కసారిగా వెనక్కి నడిచింది.

మూడేళ్ళ క్రితం బదిలీమీద ఈ వూరొచ్చాను. రజనితో పరిచయమైంది. ఆమె మా సంస్థలోనే వేరే డిపార్ట్ మెంట్‌లో ఆఫీసరు. వయస్సులో నా కంటే మూడేళ్ళు పెద్ద. త్వరలోనే మేము మంచి మిత్రులమయ్యాం. దీనికి కారణం - ఆమె డిపార్ట్‌మెంట్‌కి నేను నా విధి నిర్వహణకోసం అతి తరచుగా వెళ్ళిరావలసిన పరిస్థితి వుండటమే, ఆమె కొంచమే మాట్లాడేది. కానీ ఆ వ్యక్తి త్వంలో ఒక గాంభీర్యం, ఒకఆకర్షణ నన్ను ఆమెకు సన్నిహితుణ్ణి చేసినై

పరస్పరం గౌరవించుకోగల వివేకం విచక్షణా ఆ మైత్రిని మరింత ఉదాత్తం చేశాయని నా వుద్దేశ్యం.

రెండేళ్ళ క్రితం—

రజని భర్త ఆనందం హఠాత్తుగా గుండెపోటుతో మరణించాడు. ఆమె ఆ దుర్ఘటననుంచీ తేరుకోవడానికి నా సహాయసహకారాలూ, మాట సాయమూ కారణమని - ఆమె, ఆమె కొడుకు ప్రభాకర్ ఆమె 'మామి'-విశాలాక్షి చాలా సార్లు ప్రత్యక్షంగానూ, పరోక్షంగానూ చెప్పుకున్నారు. మా ఆఫీసులో చాలా మంది నన్ను మెచ్చుకున్నారు. రజని పట్ల ఉద్యోగుల్లో ఎనలేని గౌరవభావం వుండటాన, ఆమెతో సాన్నిహిత్యాన్ని పొందిన నాపట్ల కూడా వారికి వొక విధమైన గౌరవం, అభిమానం కలిగినై.

నేను తరచూ వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాణ్ణి. అప్పుడప్పుడు రజనీ, ప్రభాకర్ మా యింటికి వచ్చేవాళ్ళు. నా భార్య శారద కూడా వాళ్ళతో చాల కలుపుగోలుగా వుండేది. నలుగురం కలిసి వొకటి రెండుసార్లు కారు మాట్లాడుకుని పిక్నిక్ లకి వెళ్ళేము

ప్రభాకర్ ఇంటర్ కాగానే ఇంజనీరింగ్‌లో చేర్తానన్నాడు. కొడుకు తనకు దూరంగా ఎక్కడో వుండటం ఇష్టం లేదు, రజనికి. అతన్ని విడిచి వుండలేనంది. నేనే చెప్పి వొప్పించాను. తండ్రిలా అతన్ని ఇంజనీర్‌ని కానిమ్మ నచ్చచెప్పాను.

ప్రభాకర్ మాండ్యా వెళ్ళాడు.

నాలుగు నెలలు గడిచినై.

రజనికి జ్వరం వచ్చింది. వచ్చిన జ్వరం ఏ వైద్యానికీ లొంగలేదు. శారద వూళ్ళోలేదు-పుట్టింటికి వెళ్ళింది. 'మామి' చాల కలతపడింది. ఆమె దిగులుకు అంతేలేదు. నేనే ఇద్దరికీ ధైర్యం చెప్పాల్సి వచ్చింది. వారం తిరిగేసరికి - రజనికి పొంగు బయటి పడింది. ఆ తర్వాత పదిహేను రోజులు మశూచితో పెద్ద యుద్ధమే జరిపింది రజని ఆమె పరిచర్యలు నిజానికి నన్నూ సగం చేసినై.

ఒకసారి—

ఇద్దరమూ లాన్‌లో కూర్చున్నాము. రజని మల్లెపూలు కట్తోంది. అవును తాను భర్తపోయినా - పువ్వులు ముడవడం, బొట్టు కాటుక దిద్దటం, గాజులూ సొమ్ములూ వేసుకోవడం మానలేదు.

ఆమె అన్నది. "నీ సాన్నిహిత్యలో నేను పునర్జన్మే ఎత్తాను. నీ పరిచర్యలకీ అదరణకీ నేను నీకు ఆజన్మాంతరం ఋణపడి వుండాలి."

రజని కృతజ్ఞతకి నా మనస్సూ ఆనందంతో గంతులు వేసింది. తాదాత్మ్యంతో ఆమెకేసి పరీక్షగా చూసేను

రెండు లక్షలకు అధికారిణి నా కంటే పెద్దదే అయినా ఐదారేళ్ళు చిన్నదిగా

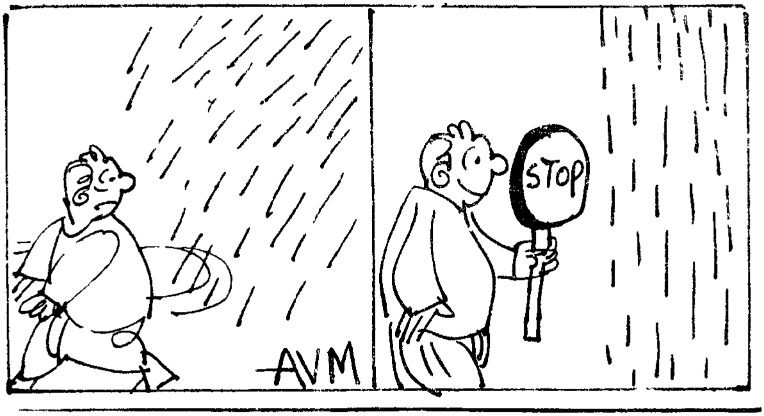

కనిపించే శరీర సౌష్ఠవం. నవలా నాయికల అందగత్తె. గౌరవ ప్రదమైన ఉద్యోగిని.

రజని నాకు అమృతంలా భాసించిన భావన! బహుశా దీనికి కారణం — నాకు అందమైన వాటిని ఆరాధించే దృష్టి వుండటంవల్లనేమో! బంగారానికి తావి అబ్బినట్లు అందానికి ఉదాత్తతని ప్రసాదించిన విలక్షణమైన ఆమె వ్యక్తిత్వం నన్ను ముగ్ధుణ్ణి చేసింది. ఆదర్శవంతమైన పాత్రకు రూపకల్పన జరిగితే రజనిగా వుంటుందనిపించేది నాకు. నా కలలకూ, ఆలోచనలకూ మూర్తిగా దర్శనమిచ్చేది—రజని. భావయుక్తమైన రాగంలా, అర్థవంతమైన కవితలా; నా భావనలో స్థిరనివాసం ఏర్పాటు చేసుకుంది—రజని!

ఆలోచనల నుంచీ తేరుకున్నాను. ఎదురుగా రజని ఏదో మాట్లాడుతూ టీపాయ్ మీద ప్లేట్లు సర్దుతోంది. చూశాను. రెండు శాండ్‌విచ్‌లూ, రెండు కప్పుల ఐస్‌క్రీము. "తీసుకో" అంటూ ఎదురు కుర్చీలో కూర్చుంది.

నేను ఆమెకేసి తేరిపార చూశాను. చెక్కిళ్ళ మీద ఏడుపు చారలు! నిప్పు కణికల్ని ఏరుతున్నట్లయింది నా పరిస్థితి

శాండ్‌విచ్‌లూ, ఐస్‌క్రీమూ—నాకు ప్రాణం. అయినా తినలేకపోయాను.

మామీ వచ్చింది — చేతుల్లో పండ్లూ, బుట్టలూ! హారలూ, పళ్ళూ, ఇతర వస్తువులూ తెచ్చినట్లుంది. పరిచయపు పరిహాసం చేశాను. లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

"ఇంత కటువుగా ప్రవర్తించటానికి నేను ఆశించింది ఏమంత పెద్ద కోరిక!" అన్నది — స్పూన్‌తో ఐస్‌క్రీమును గుచ్చుతూ.

నేను మాట్లాడలేదు.

"చెప్పు రాజా" అంది మళ్ళీ. తలెత్తి ఆమెకేసి చూసి తలవంచుకున్నాను.

నాలో రేగిన భావాలను ఐస్‌క్రీమ్‌తో కలిపి దింగమింగేస్తూ "అయాం సారీ" అన్నాను.

క్షణం ఆగి అన్నది, "నేను పొద్దు తిరుగుడు పువ్వులాంటి దాన్ని రాజూ. నానుంచీ పారిపోతున్నావు గానీ, నా చూపు ఎప్పుడూ నిన్ను అంటే వుంటుంది."

నాకు వాతావరణం ఇరుగ్గా తోచింది.

"జస్ట్ వన్ మినిట్" అంటూ ఓవాలున ఇంట్లోకి వెళ్ళింది రజని. వీణ తీసుకువచ్చింది.

దోరగా నవ్వుతూ నా ఎదురుగా కూర్చుంది. శ్రుతి సర్దుకుంది. అంత త్వరగా వాతావరణాన్ని ఆహ్లాదం చేయటానికి పూనుకోవడమే రజని విశిష్టత అనిపించింది. సంగీత స్రోతస్విని సాగింది.

ఆమె వీణ వాయించడం ఎప్పుడు ఆపిందో గమనించలేదు నేను. నా పక్కగా కుర్చీలో కూర్చుంది. విరాగం తీస్తూ నా చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని, నా చూపుల్లో చూపులు కలిపి అన్నది– "ఈ ఎడారిలో ఒయాసిస్‌వి నువ్వు. అంతే నేను చెప్పగలిగింది" అని నవ్వింది. స్త్రీ పురుషుల మధ్య మైత్రికి అవకాశం వుంది – వుందని సంబరంతో నా మనస్సు చిందులు వేసింది.

ఎర్ర జరీఅంచు తెల్ల చీరలో ఆమె అందాన్ని చూసి మురిసిపోతున్నాను నేను.

క్షణాల తర్వాత ఆమె నా చూపుల్ని పసిగట్టింది. "సిల్లీ" అంది గలగలా నవ్వుతూ.

నేను లేచి, మా ప్రయాణం సంగతి మాకు కూడా చెప్పి, సెలవు తీసుకుని వచ్చేశాను.

తీరా యింటికి వచ్చేసే తర్వాత– మనస్సు పొరల్లో ఏదో సన్నటి బాధ మొదలైంది. రజనితో ఏమేమో మాట్లాడి వుంటే బాగుండేదనిపించింది. అవ్యక్తమైన వ్యథ మొదలైంది.

మర్నాడు–

రైల్వేస్టేషన్‌లో–

చేతిలో పాకెట్‌తో ప్లాట్‌ఫారమ్ మీదకొచ్చింది రజని. శారద చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంది ఆప్యాయంగా. ఆమెతో మాటలు కలిపింది. ఇద్దరూ పక్కకి వెళ్ళి మాట్లాడుకోసాగేరు. నేను ఇతర మిత్రులతో సంభాషిస్తున్నాను

క్షణాల తర్వాత. తను దగ్గరికి పిల్చింది రజని. వెళ్ళాను. "ఇది మీ ఇద్దరికీ" అంటూ పాకెట్‌ని అందజేసింది. థాంక్స్ చెప్పాను.

ఆ బహుమతి ఏమైవుంటుందా అనే ఉత్సుకత కలిగింది.

రైలు కదిలింది. అందరూ చేతులు వూపుతూ వీడ్కోలు చెప్తున్నారు. అంత మందికీ మధ్యగా – రజని రుమాలుతో కళ్ళు వత్తుకుంటూ నిలబడింది. నేనూ

చెయ్యి వూపేను.

రైలు వేగం పుంజుకుంది.

సామాను సర్దుకొని సీట్లలో కూర్చున్నాం నేనూ, శారదా.

చీకటిని చీల్చుకుంటూ సాగిపోతోంది రైలు!

మరి కొంతసేపటికి—రజని ఇచ్చిన పాకెట్ విప్పి చూసేము రెండు బిల్లార్ అద్దాలు, వాటి మధ్యగా ఫుల్‌సైజ్ ఫోటో. దానిలో నేనూ, శారదా, రజనీ—ఒకరి పక్కగా మరొకరం. సాగర్‌కి వెళ్ళినప్పుడు మమ్మల్ని ముగ్గుర్నీ నిల బెట్టి ప్రభాకర్ తీసిన స్నాప్ అది! ఎన్‌లార్జ్ చేయించిదన్నమాట.

రజని బహూమతికి ముగ్ధుణయ్యేను.

పాకెట్‌ని తిరిగి కట్టేస్తూ అన్నది, శారద—"ఆమెకి మీరంటే ఎంత ఆరాధనా అభిమానమో, మాట్లాడుతుంటే కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతున్నై. పాపం, మీదు ట్రాన్స్‌ఫర్ కావడం తనకి పెద్ద షాకే."

శారద కేసి పరీక్షగా చూసేను. ఏ భావమూ లేదు ఆమె మొహంలో. చాలా మామూలుగా అన్నట్టువున్నది:

నాకు మాత్రం మనస్సు చివుక్కు-మన్నది శారద ఆలోచన ఏమిటా అనే సందేహం కలిగింది, మా ఇద్దరి గురించి తానే అభిప్రాయం ఏర్పరచుకున్నదో అనే అనుమానమూ వచ్చింది.

మౌనంగా కూర్చున్నాను.

—'నీకు వొక్క సూటు కూడా లేక పోవడమేమిటి! నేను కుట్టిస్తాను వేసుకో చక్కగా బొద్దుగా ముద్దు పాపాయిలా వుంటావు.'

—'సిగరెట్ కాల్చని మగవాడంటే భలే కోపం. అలాంటి చిన్న చిన్న సరదాలు వుండాలి. వెన్నెల రాత్రి శ్రీఖండ్ తిని, కిల్లీ వేసుకుని సిగరెట్ కాలుస్తూ డాబామీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకోవడమో, వీణ వినడమో చేస్తుంటే 'థ్రిల్'గా వుండదూ!'

ఎప్పుడో రజని అన్నమాటలు గుర్తు కొచ్చినై నాకు. నేను ఆమె కోరికల్ని ఏనాడూ ఆమోదపరచలేదు.

శారద మాటలూ గుర్తుకొచ్చినై. 'పాపం మీరు ట్రాన్స్‌ఫర్ కావడం ఆమెకి పెద్ద షాకే.'

'నిజమా!' అనే ప్రశ్న నాముందు నిలిచింది. ఏమీ అర్థంకాలేదు.

—పది రోజుల తర్వాత!

రజని నుంచీ వుత్తరం వచ్చింది. కోరి బదిలీ చేయించుకున్నందుకు మళ్ళీ నిష్ఠూరంతో మొదలెట్టి ఏమేమో రాసింది. మధ్యలో అన్నది, "మనం చేసే అన్ని చర్యలకి ప్రతిచర్యలు వుంటాయని గానీ, ఉండాలని గానీ అనుకోవడం తప్పని అర్థంచేసుకున్నాను రాజూ. అలాగే, నేను స్పందించినట్లు నీవు స్పందించాలని ఆశించడం కూడా సబబు కాదేమో మరి. అందుకనే నన్ను నన్నుగా మిగిల్చి నువ్వు వెళ్ళిపోయావు. అవును కదూ!"

శారదకు ఉత్తరాన్ని చూపించాను. చదివింది. పరీక్షగా నా కళ్ళల్లోకి చూసింది. "ఉత్తరాల్లో ఇంతకంటే ఏం రాసుకుంటార్లెండి" అన్నది.

నేను ప్రూన్పడిపోయాను. మనస్సు వికలమైపోయింది నామాట నాకు అప్ప జెప్పింద నిపించింది. అవును, ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం శారదకూ ఇలాంటి వుత్తరమే వచ్చింది. ఆమె బావ వ్రాశాడు. చదవ మని నా కిచ్చింది. చదివి నేనన్నమాట ఇదే మరి!

జిగర్ కవితలో మొదటి పాదం చప్పున స్ఫురించింది. బే ఖైఫ్ దిల్ హై ఔర్ జియే జ్యాహాహుం." ఆనందం లేకున్నా జీవిస్తున్నానంటాడు!

ప్రేమ కథల ముగింపులన్నీ ఇంతే కాబోలు!!